

Saps, per fi em vaig decidir a baixar a la cova. Encara era negra nit quan vaig sortir de casa sense despertar ningú. Anava ben equipat, feia fred, i el camí, després d'una plana bastant llarga, pujava i pujava fins a la porta mateixa del forat. Aquest està una mica amagat entre arbres i roques. Per a qui no ho sàpiga, és difícil de trobar l'entrada de la cova.

Vaig preparar-me per a la baixada: els llums, les cordes, els guants... no mancava res del que havia estat preparant amb tanta cura. Però uns instants abans, com un llampec, em va entrar encara un dubte: vols dir que val la pena? I si no trobés res o haguessin caigut pedres? Una temptació de darrera hora. Tot seguit va marxar la temptació per raó de la meva profunda convicció.

Si algun cop t'has ficat per dintre d'una cova, saps molt bé que una de les coses que més t'impacten al començament és el silenci. total. No sents res, de moment. Tan sols els sorolls que fas al caminar. Després t'impacta la foscor del fons, on no arriba la llum del casc. Tot plegat comença a resultar misteriós, arriscat i pletòric.

No cal que t'expliqui el trajecte fins a la sala del fons. Només que a partir d'un moment el soroll de l'aigua que anava seguint l'indret de baixada em feia companyia.

La sala del fons era bastant gran i va ser allà on vaig llegir el missatge gravat a la roca; per cert una roca molt resistent i dura. A que no saps què deia? No ho podia creure i això que era bastant clar quan l'il·luminava la llum. Deia: Déu t'estima personalment.

Des de fa dies que no em puc treure del cap aquesta frase. Em resulta nova, molt impactant. Jo ja sabia que nosaltres havíem d'estimar Déu. Ho havia sentit molts cops. La major part de les vegades em relliscava i em sentia impotent. Però que Déu m'estima personalment em trasbalsa el cor.

Ara penso que ha estat una gran idea la de baixar a la cova, superant les pors, amb la llum limitada i el silenci total, la companyia de l'aigua... per trobar una nova realitat: Déu m'estima personalment. Crec que he experimentat un canvi fonamental a la meua vida.

Jesús Renau sj
